

Τὸ μάτι του χύνει ἀστραπές, ὥς εἶναι γερασμένο
ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,142. γ) Θάμβος Βιθυν. Πόντ. (Κε-
ρασ. Τραπ.): Ἄσπ.

Τὰ μάτια μου ἱστραμπὴν ἔχουν, τὰ χεῖλη μου φαριμάκι
Βιθυν. 2) Κεραυνὸς Ζάκ. Ἡπ. (Ζαγόρ. Σχωρ. Τσαμαντ.)
Θράκ. (Αἰν. Διδυμότ. Σαρεκκλ. Σηλυβρ.) Κεφαλλ. Κρήτ.
Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βασαρ. Βούρβουρ. Δημητσάν. Μάν.
Μεσο. Οἶν. Ὀλυμπ.) Πόντ. (Οἶν. Τρίπ.) — (Φιλίστ. 1,242): Ὁ
θεὸς ρίχνει ἀστραπὲς σὺν κονταροῖς (Φιλίστ. ἐνθ' ἄν.) Ἄστραπὴ
νὰ σὲ κάψῃ! Ἀρκαδ. Νὰ σὲ βαρέσῃ ἀστραπὴ! Τσαμαντ.
Κακὴ ἀστραπὴ νὰ σὲ πιόσῃ! Δημητσάν. Ἀστραπὴ νὰ σὲ βα-
ρέσῃ! Ὀλυμπ. Ἡ ἱστραμπὴ νὰ παίρῃ σε! Τρίπ. Ἡ ἱστραμπὴ
νὰ κρούῃ καὶ νὰ παίρῃ σε! Οἶν. Ἀστραπὰ νὰ νι δάῃ (κεραυνὸς
νὰ τὸν κάψῃ) Τσακων. || Γνωμ.

Ἀπὸ βροδὴ κι ἀπ' ἀστραπὴ κι ἀπὸ νερὸ καὶ χιόνι
κι ἀπὸ κασιόδη καὶ σπανὸν ὁ θεὸς νὰ σὲ λυτρώνῃ!
Κρήτ. Συνών. ἀστραπικό, ἀστραπόβολο 2, ἀστραπό-
βροντο 2, ἀστραποπέλεκτος, ἀστραπόπετρα 1, ἀστρι-
κό, ἀστροπέλεκτι. 3) Εἶδος ὑφάνσεως Λέσβ.
Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἀττικ.

άστραπίδι τό, ἀμάρτ. Πληθ. ἀστραπίδια Σίφν.
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστραπὴ καὶ τῆς καταλ. -ίδι.
Συνεχεῖς, ἀλλεπάλληλοι ἀστραπαί: Ἡκάθεκε ὁ οὐρανὸς
ἀπ' τ' ἀστραπίδια. Πβ. ἀστραπὴ 1.

***άστραπίζομαι**, ἱστραμπίζομαι Πόντ. (Κοτύωρ.)
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστραπὴ.
Ἐξαφανίζομαι τάχιστα: Δέβη ἱστραμπίζ' ἀπαδακέσ'!
(πήγαινε χάσου ἀπεδῶ!)

άστραπικό τό, ἀμάρτ. ἀστραπικό Εὐβ. (Στρόπον.)
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστραπὴ καὶ τῆς καταλ. -ικό.
Κεραυνός: Τὸν ἔκαψε τ' ἀστραπικό. Συνών. ἰδ. ἐν λ.
ἀστραπὴ 2.

άστραποβάρεμα τό, Δλουκοπ. Ποιμεν. Ρούμελ. 196
ἱστραπουβάριμα Θεσσ. (Καλαμπάκ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀστραπὴ καὶ βάρεμα.
Πλήξῃς διὰ κεραυνοῦ ἐνθ' ἄν.: Οὐ θεὸς νὰ σὲ φυλάῃ
ἀπὸν ἱστραπουβάριμα! Καλαμπάκ. Συνών. ἀστραπο-
πέλεκημα.

άστραποβαρεμένος ἐπίθ. Ἡπ. Πελοπν. (Γορτυν.)
— Λεξ. Δημητρ. ἀστραπουβαριμένους Στερελλ. (Αἰτωλ.)
ἀστραπουβαρμένους Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστραπὴ καὶ τοῦ βαρεμένος μετοχ.
τοῦ ρ. βαρῶ.

Κεραυνόβλητος, κεραυνόπληκτος, ἢ ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον
εἶθε νὰ πλήξῃ κεραυνὸς ἐνθ' ἄν.: Ἀστραποβαρεμένος νὰ ναι
Λεξ. Δημητρ. Ἀ, τὸν ἀστραποβαρεμένο! Ἡπ. Συνών. ἀ-
στραποκαμένος (ἰδ. ἀστραποκαίω), ἀστραποχτυ-
πημένος.

άστραποβολὰ ἡ, Λεξ. Δημητρ.
Ἐκ τῶν οὐσ. ἀστραπὴ καὶ βολὰ.
1) Ἐκπομπὴ ἀστραπῆς. Συνών. ἀστροποβόλημα 1,
ἀστραποβολητό. 2) Βλάβη ἐξ ἀστραπῆς προελθοῦσα.
άστραποβολή ἡ, ἀμάρτ. ἀστραπουβουλή Στερελλ.
(Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀστραπὴ καὶ βολή.
Ἀστραπὴ 1, ὁ ἰδ.: Στραβῶθ' κα ἀπ' ν ἀστραπουβουλή.

άστραποβόλημα τό, σύννηθ.
Ἐκ τοῦ ρ. ἀστραποβολῶ.
1) Ἀστραποβολὰ 1, ὁ ἰδ. 2) Ἀκτινοβολία:
Ἀστραποβόλημα τῶν ματιῶν.

άστραποβολητό τό, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀστραποβολῶ.

Ἀστραποβολὰ 1, ὁ ἰδ.

άστραπόβολο τό, ἀστραποβόλι — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.
ἀστραπόβολο σύννηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ἀστραπόβουλον
βόρ. ἰδιώμ. ἱστραπόβουλον Μακεδ. κ. ἄ. ἀστροπόβολο
Πελοπν. (Καλάβρυτ.) ἀστραπόβολος ὁ, Εὐβ. (Αἰδηψ.)
— ΓΒλαχογιάνν. Τὰ παληκάρ. 36 ΚΠΑλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ. 27
ΠΒλαστοῦ Κριτικ. ταξίδ. 115 — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.
ἀστραπόβουλον Μακεδ. (Βλάστ. Σισάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.
Εὐρυταν. Μεσολόγγ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀστραπὴ καὶ βόλι.

1) Ἀλλεπάλληλοι ἀστραπαὶ Κρήτ. (Σφακ.) — Λεξ. Δη-
μητρ.: Ἀρχίνηξε βάλε τ' ἀστραπόβολο Σφακ. Τί ἀστραποβόλι
καὶ κακὸ ἔκανε χιτὲς τὴν νύχτα! Λεξ. Δημητρ. 2) Κεραυ-
νὸς σύννηθ.: Ἐπεσε - ἔρριξε ἀστραπόβολο. Τὸν χτύπησε ἀστρα-
πόβολο σύννηθ. Πέθανε σὰ νὰ τὸνε χτύπησε ἀστραπόβολος
ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν. Κακὸ ἀστραπόβολο νὰ σὲ κάψῃ! (ἀρὰ)
Αἰδηψ. Ἀστραπόβουλον νὰ σὲ βαρέδ'! Αἰτωλ. Χάι 'ς τὸν ἀστρα-
πόβολο! (ἔρρ' ἐς κόρακας) Πελοπν. (Κερτ.) || Ἄσπ.

Ἡ μάνα μου ναι ἀστραπὴ κι ἀφέντης μου τὸ βόλι
κ' ἐγὼ μαι τ' ἀστραπόβολο ὅπου χαλῶ τὸν κόσμο

Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Κ' ἐγὼ εἶμαι τ' ἀστραπόβολο, ἀστράφτω καίω τοὺς δράκους
Ἡπ. (Τζουμέρκ.)

Κ' ἐγὼ εἶμαι τ' ἀστραπόβολο ποῦ πέφτω καὶ βροντάω
Πελοπν. (Λάστ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀστραπὴ 2. β) Ἀερό-
λιθος ὅστις κατὰ τὰς λαϊκὰς δοξασίας προέρχεται ἀπὸ κε-
ραυνὸν Πελοπν. (Ἀλωνίστ. Ἀρκαδ. Κυνοῦρ. κ. ἄ.) Στερελλ.
(Αἰτωλ. Ἀράχ. Μεσολόγγ. κ. ἄ.) — Δλουκοπ. Ποιμεν. Ρού-
μελ. 204 — Λεξ. Δημητρ.: Ἐπεσε ἀστραπόβολο Ἀρκαδ.
Ὁ ἀστραπόβολος πάει σαράντα ὀργυιὲς μέσ' 'ς τὴ γῆ κι ἀπάνω
'ς τοῖς σαράντα θὰ ξανάβῃ Δλουκόπ. ἐνθ' ἄν. Τὸ ποτίσανε...
σβουνα μέσα σὲ νερὸ ἀπὸ ἀστραπόβολο παρμένο Ἀλωνίστ.
Σὰς κυνηγᾷ ἡ τοακμακόπιτρα κι οὐ ἀστραπόβουλον κι βγαῖ
ἀπὸν τοῦ κουρμὶ τοῦ δεῖνα! (ἐπὶρδ.) Μεσολόγγ. 3) Πληθ.,
ρωγαὶ βράχων διερωγῶτων ὑπὸ κεραυνοῦ εἰς τοὺς
ὁποῖους ἀποδίδονται ἱαματικαὶ ιδιότητες Πελοπν. Πόντ.
(Τραπ.)

άστραποβολῶ σύννηθ. ἀστραποβολάω Πελοπν. (Μάν.)
ἀστραπουβουλάω Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.

Τὸ μεσν. ἀστραποβολῶ.

1) Ἀστράπτω κατ' ἐπανάληψιν Πελοπν. (Βρέσθ.) — Λεξ.
Πρω. Δημητρ.: Ὁλη νύχτα χιτὲς ἀστραποβολοῦσε ὁ οὐρανὸς
Λεξ. Δημητρ. Ὁ οὐρανὸς ἐβρόνταιε κι ἀστραποβολοῦσε Λεξ.
Πρω. β) Λάμπω, ἀκτινοβολῶ σύννηθ.: Ἀστραποβολοῦν τὰ
μάτια της - τὰ στολίδια της κττ. Ἀστραποβολοῦν οἱ τετιζε-
ρέδες ἀπὸ τὸ γάνωμα καὶ τὴν πάστρα. Ἀστραποβολάει ἀπὸ
τὴ χαρά του σύννηθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀστραποκοπῶ.

2) Ἀπροσ. πίπτει κεραυνὸς Στερελλ. (Αἰτωλ.)

άστραποβροντή ἡ, Πελοπν. (Λακων.) ἀστραπο-
βροδὴ Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀστραπὴ καὶ βροντή.

Ἀστραπόβροντο 1, ὁ ἰδ.: Ἀστραποβροντὴ καὶ στάχτη
νὰ γίνῃ! (ἀρὰ) Λακων. || Ἄσπ.

— Πέ μου, νὰ ζήσης γέροδα, τίνος εἶναι τ' ἀδέλι;

— Ἀς εἶναι τὸ ἀστραποβροδὴς καὶ τῆς ἀνεμοζάλης!

Ἀπύρανθ.

άστραποβρόντημα τό, Πελοπν. (Μάν.) ἀστραπου-
βρόντ'σμα Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀστραποβροντῶ.

